

Hoi,

Zoals sommigen al weten ben ik 2 en een half week geleden - op een vrijdagmorgen op weg naar mijn werk met de Vrije Universiteit al in het zicht - met de racefiets onderuit gegaan op een druk kruispunt. Hoe het precies gebeurd is weet ik niet, hoewel ik duidelijk mijn voorwiel heb voelen blokkeren. Ondanks een snelheid van waarschijnlijk tussen de 10 en de 15 km/h heb ik het voor elkaar gekregen om tijdens mijn salto mortale met mijn buik op het stuur te landen, met wat schaafplekken en pijn in mijn buik als gevolg. Onderstaand, voor de liefhebber, nogal een lang verhaal hoe het een en ander verlopen is.

Na van de schrik bekomen te zijn (en weggekropen te zijn van de weg daar de automobilisten wel erg dicht langs mijn hoofd reden) bleef de pijn in mijn buik. Collega Wieneke - ook op weg naar haar werk - (verstandig als ze is ;) stond erop om toch de ambulance te bellen. Na het verkeer enigszins belemmerd te hebben (2 politiewagens en een ambulancewagen midden op de trambaan), op weg naar het ziekenhuis gegaan. Bij de SEH aangekomen te zijn Aisa's voicemail ingesproken (lig op de SEH maar maak je geen zorgen, vanavond ben ik wel weer thuis), een werkgroep afgezegd en voornamelijk pijn geleden.

Na korte tijd werd de SEH bijna overgenomen door Wieneke, Riekie en Lian. Al vrij snel sprak mijn behandelend arts met de SEH verpleegkundige over een katheter. Hoewel ik mijn best heb gedaan bleek ik hier niet onderuit te komen. Zelfs een plasje - dat wijnrood was - in een urinaal mocht niet baten. Hoewel een vreemde gewaarwording is het inbrengen van een katheter niet zo erg als een fragment van cabaretier Najib Amhali dat ik voor ogen had. Kort daarna bleek een heel programma opgezet. Eerst naar de echo waar ik niet zwanger bleek te zijn maar de diagnose 'contusie van de nier' luidde. Na consultatie van een hogere pief bleek er toch meer aan de hand en was de CT-scan een vervolg. Aldaar aangekomen werd ik op de hoogte gebracht van een warm gevoel zodra de contrastvloeistof via het infuus wordt ingespoten. Aangezien ik nog steeds in korte wielerbroek en een fietsshirt met korte mouwen lag had ik het behoorlijk koud en was het effect van de contrast heerlijk!

Na weer kort op de SEH te zijn (en Riekie - mijn promotor/professor - mijn meegebrachte werk al had ingenomen ter werkpreventie mijnerzijds) snel weer verder om de interne bloedingen te stoppen. Gelukkig werkte de morfine goed en kon ik alles bij de radiologen meemaken. Plan de campagne: via een liesslagader een 'sheet' opvoeren naar mijn nier om daar vervolgens onder constante röntgenbeelden en contrast de slagaders, leidende naar het gescheurde weefsel en de kapotte vaten, af te sluiten met zogenaamde 'coils'. Hoewel daarmee de bloedingen gestopt zijn is een ander gevolg dat een deel van het nierweefsel niet meer voorzien wordt van bloed, wat uiteraard nodig is om gezond te blijven. Consequentie: een deel van de nier sterft af. Saillant detail van deze ingreep: een 'opererend' team van 8 man en misschien eens een andere 99 gevallen van nierscheuringen per jaar in Nederland.

Wederom terug op de SEH waar Aisa inmiddels ook gearriveerd was en nog kort ergens heen wat ik me niet meer kan herinneren (de morfine misschien, Jelle?). in ieder geval daarna naar de Medium Care waar de gemiddelde leeftijd door mijn aanwezigheid flink daalde. Gelukkig lag ik naast het raam en had ik maar 1 buur. Wel een buur met een tracheostoma (een buis in de luchtpijp na een snede in de keel) en helaas veel sputum (spuug). Excuus voor de visueel denkende :D.

Na uitwerking van de morfine helaas weer veel pijn op de MC. Als de pijn richting ondragelijk gaat krijg ik 'suphentaniil' ingespoten. Grappig is dat ze waarschijnlijk mijn

gewicht verkeerd ingeschat hebben daar ik een overdosis krijg. Ik waan me in de 7e hemel en heb het idee dat ik breed glimlachend, rollend met mijn hoofd op denkbeeldige muziek in mijn bedje lig. Vanuit de verte hoor ik de verpleging lachen en zeggen dat ik waarschijnlijk iets te veel heb gekregen. Helaas blijkt dit middel niet enorm lang te werken en sta ik gepland voor de anesthesie. Tussendoor nog afscheid genomen van de aanwezige collega's en komt Peter me nog bezoeken op de MC. Als de verpleging weer het een en ander met me gaat doen - ik meen een andere (spoel)katheter (een huge 7,3 mm tellende buis) inbrengen. Peter verdwijnt snel, en terecht ;). Voor de mannen onder ons: een normal-size katheter inbrengen is goed te doen, het eruit halen is een kleine ramp. Over het inbrengen van een spoelkatheter hoef ik het denk ik niet te hebben..... En maar blijven zeggen tegen je als zo'n ding ingebracht wordt: Ontspan, ontspan. Ja ja... dat is te doen denk je! In de avond komt mam nog langs en besluiten we dat ze zeer zeker volgens planning naar Parijs moet vertrekken de volgende dag om met een team de RoPa-run te beginnen (van Parijs naar Rotterdam hardlopend in een soort van estafetteformatie met 7 anderen in het team) en wat ze uiteindelijk op een briljante voltooid heeft, ik ben enorm trots op haar.

Op de anesthesie is een epiduraal ingebracht en krijg ik continue een dosis van een of ander opiaat. Daarnaast nog een bonusknop indien nodig. Na een korte maar pijnvrije nacht ben ik weer het mannetje, wordt er besloten dat de radiologen niet via de liesslagader weer naar de nier hoeven te kijken en verdwijn ik naar een gewone afdeling. Humoristisch dat als ik bijna op de afdeling ben ik nog net op een bordje lees dat dit de afdeling plastische chirurgie is. Later verneem ik dat ook de traumatologie hier huist. De rest van de zaterdag ben ik behoorlijk misselijk en terwijl ik op een gegeven moment - na ruim 24 uur nuchter geweest te moeten zijn - weer mag eten, gaat dat niet lukken. Braken blijft nog steeds een probleem. Verder gaat het best OK en komt bijna mijn hele (gezins)familie op bezoek. 's avond ben ik dermate misselijk dat ik weer over moet geven. Een verpleegkundige aanschouwd mijn geklungel en weet te melden dat ik zojuist aan het projectielbraken ben geweest. Voor mij weer een ervaring rijker, voor haar helaas een groen bed en een groen mannetje.

Zondag voel ik me behoorlijk goed, hoewel met misselijkheidvlagen, en probeer ik in de ochtend een boterham weg te werken. 's middags is de boterham binnen gebleven en val ik aan op de 'feestmaaltijd' (Pinksteren). Het smaakt me erg goed en ik wil niet al te veel gewicht verliezen in het ziekenhuis. Daarom overtuig ik voedingsassistent en verpleegkundige dat die halve portie die ik kreeg voor de volgende dag toch echt te weinig is :D. Of het nou door het werkelijke niertrauma komt, de druk die het eten veroorzaakt in mijn 'volgelopen bloedbuik' en de nier of dat het spijsverteringsstelsel weer op gang moet komen, in de loop van de middag krijg ik helaas weer pijn. Midden in de nacht gaat het fout en wordt de anesthesie gehaald. Ik moet wachten daar ze nodig is op de SEH maar een anderhalf uur later lig ik voor de 2e keer bij de anesthesisten. Ik blijf een uniblock te hebben waardoor het lichaamsgedeelte tussen borst en heup alleen links geblokkeerd wordt door de pijnmedicatie. En blijkt mijn verwoeste nier nou net rechts te liggen... Na doorspuiten van de epiduraal werkt het weer beter en mag ik nog een paar uurtjes slapen op de trauma afdeling.

Maandag gaat matig en wordt zelfs zeer onplezierig als de pijn weer groteske vormen aanneemt. Wederom anesthesie erbij en nu blijkt het verhaal gewoon over. Epiduraal overleden en deze wordt niet opnieuw gezet daar ik koorts heb en dat blijkbaar niet goed samen gaat. (overigens blij ik tijdens het zetten van de epiduraal ook al koorts te hebben gehad volgens Aisa maar goed...). Dan maar weer pijnmedicatie over het infuus. Een nieuw soort pomp wordt aangesloten en hoewel ik niet zo pijnvrij ben als met een goed werkende epiduraal is de pijn zeer dragelijk. Dipidolor blijkt het volgende wonderopiaat te zijn.

Zo her en der sneuvelen er de rest van de week een aantal infusen, wordt er een medische fout gemaakt waardoor ik nog een aantal uren scherp in de gaten wordt gehouden (na het verwijderen van de epiduraal blijf je een aantal uur geen bloedverdunners te mogen krijgen wat bij mij wel is gebeurd) en krijg ik veel bezoek van collega's, vrienden en familie. Als toppunt blijkt donderdag - op mijn verjaardag - een groot aantal VU collega's 's ochtends langs te komen en 's avonds de fam.

Vrijdag sneuvelt er weer een infuus (ontsteking van een ader deze keer) en overleg ik met iemand van het pijnteam of ik misschien over kan op orale pijnmedicatie met het oog op ontslag. Na overleg tussen anesthesist en behandelend arts ga ik over op maximale dosering tramadol en paracetamol. Wel wordt er nog voor de zekerheid een infuus geprikt en na een foute poging, wat weer een hematoom oplevert, lukt dat. Vrijdagnacht blijkt het stopzetten van de pijnpomp misschien iets te vroeg en junk als ik me voel wacht ik op de verpleging voor de volgende pillendosis. Helaas geeft het geen verlichting en krijg ik 's nachts een spuit morfine (?) in mijn been. Een uur later begint het te werken en kan ik toch nog een paar uur slapen tot het ochtendritueel rond 6.00 uur weer begint.

Zaterdag gaat al een stuk beter waardoor ik voorzichtig tijdens het bezoek van de arts vraag of ik zondag al met ontslag kan. Daar dit mogelijk blijkt, zaterdagochtend een rustige nacht blijkt en paps en mams dan langskomen, zit ik zondag aan het begin van de middag in een rolstoel op weg naar de uitgang. Gelukkig daar mijn nieuwe buurman sinds zaterdag, niet mijn ideale buurman blijkt te zijn. Erg paniekerig en onrustig. Uiteraard kan de beste man er niks aan doen en is mijn tolerantiegrens erg laag maar toch ben ik blij dat ik weg ben. Voorbeeld van zijn gedrag: bij zijn verhuizing naar onze kamer blijkt zijn oplader van zijn scheerapparaat kwijt te zijn. Na zoektochten van zeker 5 verpleegkundigen blijkt het onvindbaar, wil hij om de verpleging te straffen niet eten en blijft hij maar herhalen dat het zo'n duur ding is en dat zijn vrouw hem daarom gaat slaan (vrouw van 85). Uiteindelijk blijkt vrouwlief het onding in haar tas gestoken te hebben.... Een ander voorbeeld is dat tijdens een maaltijd zijn water op is maar dat hij nog een pil moet nemen. Hoewel hij nog pap en soep heeft is hij bang dat hij dit niet mag gebruiken om de pil door te slikken en blijkt de verpleging hem niet te horen om water te brengen. Zonder scrupules deelt hij vervolgens mee, en ik citeer: "dit is het dan, dit is mijn einde". Op zich erg treurig daar hij er zelf natuurlijk ook niet vrolijk van wordt, maar toch na een hele dag en nacht ben ik deze beroepszeurder zat. Home sweet home!

In samenspraak met de dokter en Aisa besluiten we dat ik de hele eerste week thuis niet mag doen behalve bankhangen en een klein beetje lopen. Hoe vaak krijg je het voor elkaar dat je niet eens af mag wassen? Of nog erger, dat je op een gegeven moment niets liever wilt doen dan iets, desnoods afwassen. Mijn lieve Aisa is mijn held en verzorgt me de hele dag. Hoewel ik er van kan genieten en enorm blij met haar ben, voel ik me wel steeds schuldiger. Niet alleen heeft mijn val een behoorlijke impact op haar gehad, ze neemt mijn verzorging op haar, werkt aan haar scriptie en loopt in het algemeen haar longen uit haar lijf. Het laatste dan in ieder geval niet tijdens de gezamenlijke wandelingen met mij daar ik net de snelheid van een schildpad heb.

Langzaam aan gaat het steeds iets beter maar begin ik er thuis ook wel genoeg van te hebben. Helaas beletten moeheid, een korte concentratieboog en de conditie van een breinaald en de afspraak om weinig te doen me om van het verveeldheidsjuk te ontdoen. Vandaar de beslissing om vandaag (maandag) toch naar de VU/Vumc - naar het werk in dit geval - te gaan om te kijken hoe het gaat. Daarnaast ook vanmiddag nog een afspraak in het Vumc om

te kijken hoe het gaat met de nier. Prognose: total loss als ik thuis kom maar hopelijk een voldoen gevoel.

Hoewel ik het verhaal al samenvattend heb geprobeerd te schrijven ook nog eens een paar zinnen om een ieders steun te bedanken! Alle boeken, tijdschriften, puzzelboekjes, spelletjes, bloemen, eten & drinken, telefoontjes en sms'jes waren superlief en zeer gewaardeerd. Nog fijner waren alle bezoeken die veelvuldig aan de orde waren. Het meest briljante cadeau waar men hartelijk om kon lachen was een 'gerecyclede' fiets in klein formaat. Marcel, bedankt! Niets dan goeds over de zorg(en) die Wieneke (mijn persoonlijke redder en heldin), Riekie (mijn van groot formaat fietsende prof) en Lian (de bezorgde en trouwe SEH waker) mij verleenden. Mijn fantastische fam. die vanuit heel het land routinematig weer op kwam draven voor de (zoveelste) patiënt en weer voorzag van liefde en een lach. En Aisa, die ik in augustus trouw, weer een fijne kant van je gezien naast alle eigenschappen die al zorgden dat ik hopeloos verliefd op je werd en nog steeds ben!

Hoewel ik naast de pech dat ik mijn nier doormidden gescheurd kreeg ook in het ziekenhuis wat pech had, niks dan complimenten over de verpleegkundigen en artsen. Beroepsmatig al vaker ziekenhuizen van binnen gezien maar nog nooit zo'n vrolijk en goed geolied team, hulde daarvoor!

Liefs Tobias